

denne Mand i Lighed med, hvad en Masse Andre have gjort, har afgivet en forkert Indberetning, og gjort det, ikke for at berige sig, men for at faae bevilget, hvad der var nødvendigt til hans Kontorforretninger, skulde vi ikke her give det private Angiveri i saa Henseende Støtte og sætte en Plet paa Mandens Karakter, som ikke er berettiget. Det er strengt nok at affædige Manden, og det forekommer mig, at der er god Anledning til at give ham fuld Pension. Det er en Mand, som sidder med en stor Familie, og som har tjent Staten i et langt Liv hæderlig og trofast og ikke tilfjaget Spor af Bedrageri. Han har ikke lagt Skjul paa de Indberetninger, han har gjort, de have ligget paa Kontoret, hvor Enhver har sunnet se dem, og denne Angivelse er ikke kommen i Kraft af, hvad der er passeret i det sidste Aar, men i Henhold til hvad der er passeret for en 2—3 Aar siden, og det, der er fremdraget, er vitterlig ufindt. Angiveren har beklaget sig over ikke at have faaet nogle Benge, som han faktisk har modtaget, han har modtaget fuldt ud, hvad der tilkom ham, og i ethvert Tilfælde er det godtgjort, at der hvert Aar er blevet udbetalt i Kontorhold hele den Sum, som har været ham bevilget. Jeg skal fremdeles tilføje, at naar Udvalget har forespurgt hos Ministeren, hvorledes man er kommen til Kundskab om Sagen, og Ministeren har erklæret, at det er slet ved privat Angivelse, forekommer det mig, at Udvalget skylder Retfærdigheden at nævne, hvem den private Kilde er (Ordføreren: Det kommer Ingen ved.) Det forekommer mig dog, og jeg skal sige hvorfor. Jeg kender ikke Hr. Frieisleben, har aldrig set Manden for mine Dine og har ikke nogen personlig Interesse af denne Sag, og naar jeg har taget Ordet nu, er det, fordi Begivenheden er foregaaet i min tidligere Valgkreds, hvorved jeg har faaet Anledning til at blive bekendt med den; men jeg vil da sige, at man i Randers ikke veed, hvem Angiveren er. Man har forskellige Personer mistænkt. Der er i Ministeriets Skrivelse nævnt en Mand ved Navn Tromholdt, men han erklærer, at han slet ikke har Noget med denne Angivelse at gøre. Han har erklæret Noget om sit eget personlige Forhold for tre Aar siden til en privat Mand, men han erklærer ikke at være Angiveren. Det er en Anden. Men hvem er denne Anden? I den Kreds, hvor Frieisleben er kendt, er man naturligvis ubehagelig berørt over, at man ikke veed, hvem der saaledes gaar imellem dem som Angiver. Det forekommer mig altsaa, at det maatte være interessant at faae at vide, hvem det er. I alle Tilfælde foreligger jo her en Medegjørelse fra Manden, hvori

han erklærer: Jeg har skrevet den usminkede Sandhed, og jeg kan bevise Rigtigheden af Alt, hvad jeg har skrevet. Han erkjender naturligvis, at han ikke er skyldfri i Ordets strengeste Forstand, men han paastaar, at han ikke har forbrugt en eneste Ore til sit eget Forbrug af det Beløb, der er bevilget ham som Kontorholdsvederlag; han gjør Regnskabet op og kan fremlægge Regnskabet for, at han fra 1880 til 1ste April 1889 gennemsnitlig aarlig har betalt 10 Kr. mere i Kontorholdsvederlag, end der er ham bevilget, og da han paa Grundlag af sin urigtige Indstilling fra den 1ste April 1889 fik en Forhøjelse af 300 Kr. i Kontorholds-godtgjørelse, har han i det Halvaar, det blev ham forundt at blive i sit Embede, forbrugt Halvdelen deraf. Han har altsaa ikke tilfjaget at berige sig, han har kun erhvervet og beholdt de Kræfter, der vare fornødne til Kontorholdet, for at Forretningerne kunde blive forsvarlig udførte. Han har altsaa brugt en feil Fremgangsmaade; men det forekommer mig at være tilstrækkelig Straf, naar han saa faar sin Afsted; man behøver ikke yderligere at skærpe Straffen ved at nedsætte den Pension, der ellers vilde tilkomme ham. Det er naturligvis kun for Statskassen Smaating, Hjalterier, om der bliver tilstaaet ham 2,200 Kr. i Pension eller 3,000 Kr., som der vilde tilkomme ham efter hans Tjenestetid. Er han skyldig, skulde han ikke have Nogetsomhelst; men han har ikke gjort Noget, har han ikke besveget Statskassen for Benge — og det er jeg overbevist om, at han ikke har — bør man give Manden hans fulde Pension, og jeg skal derfor henstille til Udvalget og Finansministeren, om de ikke til tredie Behandling kunne komme overens om at give Manden denne; det forekommer mig, at det vilde være en smuk og rigtig Fremgangsmaade fra Thingets Side. Jeg skal indrømme, at Oppositionen egentlig ikke har nogen Anledning til at stille sig saa overordentlig imødekommende overfor Embedsmændene, særlig ikke under de nuværende politiske Forhold; men fordi man nærer Avillie imod Standens „politische Umtriebe“, skal man ikke lade det gaa ud over den enkelte Mand som her i det foreliggende Tilfælde, og det vil efter min Mening være unødvendig haardt, naar man nu ikke indrømmer ham hele den Pension, der vilde tilkomme ham. Har man nu villet slaa ned for at statuere et Eksempel, tror jeg, at man har valgt et uheldigt Eksempel. Der har nemlig ikke foreligget nogen Besvigelser; thi vi maa stadig huske paa, at det, der har været paaanket fra Udvalgets Side, er det, at han af sin Kontorholds-godtgjørelse har beriget sig selv, idet han ikke har ud-